

Práce se snaží nově pojmenovat způsob, jakým teologická řeč otevírá teologickou skutečnost. Novověký objektivistcko-deskriptivní způsob způsob řeči vytlačil teologický jazyk na okraj jako deficientní zobrazování skutečnosti, které se nemůže vykázat empirickou fundovaností. Cílem je ukázat, že naopak tento způsob chápání řeči je velmi omezený a většině situací zcela nepřiměřený. S využitím impulzů postanalytické filosofie pak navrhuje cesty, jak opustit adekvační schéma jazyka jako zobrazování i subjekto-objektový rozštěp v jeho novověké podobě. Pro teologickou řeč coby řeč o nedaném rozměru skutečnosti je navíc typická určitá forma negace. Druhá část práce proto hledá způsob, jak tento negativní rys pozitivně sdělovat ve figurách jako je metafora nebo ironie a jak se takový charakter skutečnosti vůbec poznáváme a v jakém smyslu je pravdivá.